

Arrest

**nr. 110 111 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 mei 2012 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Verzoekster diende hiertegen een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 1 februari 2013 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot intrekking van de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.4. Op 19 maart 2013 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag opnieuw onontvankelijk. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 12 april 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met eventuele aanvullingen, (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkei doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk),

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.5. Bij arrest nr. 100 444 van 3 april 2013 stelde de Raad de afstand van geding vast voor wat betreft het in 1.2. bedoelde beroep.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *"schending art. 3 EVRM, schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980, schending rechten van verdediging & motiveringsplicht, schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur".* In de uiteenzetting van haar middel werpt verzoekster tevens de schending van de materiële motiveringsplicht op.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek en in strijd met de voorgelegde medische attesten, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie dat de aandoening misschien ondertussen al genezen is.

De vermelding van deze argumentatie houdt in dat in het geval de aandoening niet genezen zou zijn, er dan gebeurlijk een andere beslissing zou genomen zijn, zoniet heeft deze argumentatie geen zin.

De arts-attache dient evenwel ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attache gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoekster. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst gedurende in totaal drie jaar zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat geen er wel geen probleem meer zal zijn en bijgevolg er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland..

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoekster.

Er wordt eerst gedurende jaren niets gedaan en dan plots zomaar gemakkelijheidshalve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen;

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen de aanvraag en de beslissing meer dan drie jaar ligt, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoekster gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten eerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoekster of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoekster zijn vastgesteld.

Verzoekster zou onmiddellijk de gevraagde bijkomende medische informatie bezorgd hebben.

Dan zou niet tegen de werkelijkheid in geoordeeld zijn dat de aandoening misschien genezen is.

Dat verzoekster thans ten zeerste strikt opgevolgd dient te worden teneinde suicide te vermijden in de toekomst, zodat ook in deze zin de pathologie van verzoekster als levensbedreigend voorkomt, minstens een gevaar voor de fysieke integriteit.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiele motiveringsplicht.”

3.2. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat zij in haar verzoekschrift nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt.

Waar verzoekster, naast de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending opwerpt van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoekster te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissing, andere dan de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur.

Voorts kan verzoekster in onderhavige betwisting niet dienstig de schending opwerpen van de rechten van verdediging aangezien zij niet van toepassing zijn op de zuiver administratieve beslissingsprocedure volgens dewelke de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. Waar verzoekster de schending opwerpt van de motiveringsplicht, gaat de Raad er, gelet op het feit dat verzoekster in de uiteenzetting van haar middel uitdrukkelijk verwijst naar de materiële motiveringsplicht en gelet op de inhoudelijke kritiek die verzoekster uit op de motivering van de bestreden beslissing, van uit dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “*zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012*”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

3.5. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur, dat blijkens het administratief dossier verstrekt werd op 12 maart 2013, en stelt vast dat "de ziekte" kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 12 maart 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Dit advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.11.2009.

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 16/11/2009 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, blijkt dat betrokkene lijdt aan een post traumatisch stress syndroom met slapeloosheid, nachtmerries en een majeure depressie met angst. Betrokkene heeft zeer weinig energie wat het moeilijk maakt om een normaal leven te leiden. Betrokkene neemt een antidepressivum. Opvolging door een psychiater werd opgestart. Betrokkene kon genezen maar genezing kon 18 maanden op zich laten wachten dixit de huisarts. De depressie en PTSD houden op dit moment geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Een depressie en PTSD kennen een natuurlijk verloop over enkele maanden of jaren ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf. Antidepressiva werken op de symptomen en zijn niet essentieel in de behandeling. Zonder behandeling kan de genezing van een depressie wel langer op zich laten wachten. In 2009 werd de genezingsduur geschat op 18 maanden. Deze periode is ondertussen al lang verstreken. Er is geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er in het herkomstland geen behandeling zou zijn aangezien de behandeling niet essentieel is en de aandoening misschien ondertussen al genezen is.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.7. Kernbetoog van verzoekster is dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar haar actuele medische toestand. Te dezen dient erop gewezen te worden dat uit artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt dus bij de aanvrager. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen ook toekomt om de verwerende partij op de hoogte te houden van de stand van zaken inzake zijn ziekte of pathologie en bijbehorende behandelingen (cf. RvS 24 augustus 2012, nr. 8945 (c)). Dit is zeker het geval indien er zoals in casu meer dan drie jaar verstrijkt tussen het laatst overgemaakte standaard medisch getuigschrift en de erbij gevoegde bijlage, die blijkens het administratief dossier dateren van 16 november 2009, en de beoordeling ervan. Bovendien maakt zowel de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, als het standaard medisch getuigschrift van 16 november 2009 dat bij deze aanvraag werd gevoegd, melding van een wekelijkse opvolging door “huisarts, psycholoog, psychiater” en een op te starten onderzoek door het CGG Roeselare. Men kan van de gemachtigde niet verwachten dat deze voor het nemen van een eindbeslissing telkens contact laat opnemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen of diens raadsman of diens dokters of zelf een specialist inschakelt om na te gaan wat de actuele medische toestand van de aanvrager ondertussen precies is en welke actuele behandelingen er precies gevolgd worden. Het kwam derhalve verzoekster toe om zelf zorgvuldig te zijn en indien de beoordeling van haar aanvraag om verblijfsmachtiging uitblijft, verwerende partij spontaan documenten voor te leggen indien haar medische situatie niet onder controle is en nog medische behandeling vergt, te meer daar in het standaard medisch getuigschrift van 16 november 2009 wordt gesteld dat de verwachte duur van de behandeling 1 jaar bedraagt en dr. L.G. onder de titel “*Pronostiek indien goed behandeld*” stelde: “*minimum 18 maanden*”.

3.8. Verzoekster heeft sedert het bovenvermelde standaard medisch getuigschrift van 16 november 2009 geen medische stukken overgemaakt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, noch voegt zij medische stavingsstukken aan haar verzoekschrift. Haar blote betoog dat zij “*thans ten zeerste strikt opgevolgd dient te worden teneinde suicide te vermijden in de toekomst. zodat ook in deze zin de pathologie van verzoekster als levensbedreigend voorkomt, minstens een gevaar voor de fysieke integriteit*”, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.9. In een tweede middel werpt verzoekster op: “*schending art. 3 EVRM, schending art. 9 TER 2^e lid Vreemdelingenwet 15 december 1980, schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht)*”. In de uiteenzetting van haar middel voert verzoekster nog de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel aan.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van een administratieve jurisdictie verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoekster een grondig onderzoek doorvoert.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 12.03.2013 zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand geponeerd dat de aandoening wel misschien genezen is en werd er geen uitspraak gedaan over de noodzaak tot behandeling en ook niet betreffende de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst op basis van de bewering dat behandeling niet essentieel is wat ingaat tegen het feit dat verzoekster nu al jaren behandeld worden.

Door zomaar zonder enige actuele informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

De ambtenaar-geneesheer had nochtans de mogelijkheid op basis van art. 9 TER 2^e lid VW om bijkomend advies in te winnen van deskundigen, en gezien er sedert het laatste attest betreffende de medische toestand van verzoekster meer dan 3 jaar verstreken was, diende hij dit ook in casu gedaan

te hebben minstens de verzoekster hebben laten aanschrijven zodat deze zich kon aanbieden voor verder onderzoek.

Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat er dus ook geen uitspraak is kunnen gedaan worden over de actuele medische toestand.

Het gemakkelijkschalve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele medische toestand van verzoekster, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige problematiek.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.”

3.10. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat zij in haar verzoekschrift nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.12. Waar verzoekster opnieuw opwerpt dat verwerende partij een standpunt innam zonder te beschikken over actuele informatie betreffende haar medische toestand en naliet zich daaromtrent in te lichten, volstaat het te verwijzen naar hetgeen gesteld werd in punt 3.7.

3.13. Met haar betoog dat de arts-geneesheer geen uitspraak deed over de *“noodzaak tot behandeling”* gaat verzoekster eraan voorbij dat de arts-adviseur in zijn advies van 12 maart 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, stelt dat de medische problematiek van verzoekster *“ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf”* een natuurlijk verloop over enkele maanden of jaren kent en dat *“behandeling niet essentieel is”*. Verzoekster brengt hiertegen niks in concreto in. Daar de ambtenaar-geneesheer heeft geconcludeerd dat een medische behandeling voor de mentale aandoeningen waaraan verzoekster lijdt niet echt vereist is, diende geen verder onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoeningen in verzoeksters land van herkomst.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.14. In een derde middel werpt verzoekster op: *“schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980, schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van art. 3 EVRM”*.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 12.03.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoekster.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiele motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Geneve, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persecution resultant d'une politique deliberee et systematique, susceptible de frapper de maniere indistincte tout membre d'un groupe determine du seul fait de son appartenance a celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië en Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Tsjetsjenië, en door de arts-adviseur hierover geen standpunt werd ingenomen.

Dat verzoekster zich beroept op een verslag opgemaakt te Bern op 5 oktober 2011 waaruit de toestand in het land van herkomst duidelijk blijkt voor wat betreft de behandeling van psychische problemen (post traumatische stress stoornis)."

3.15. Waar verzoekster, naast de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending opwerpt van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoeker te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissing, andere dan de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.16. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.17. Waar verzoekster opwerpt dat de arts-adviseur zich in zijn advies van 12 maart 2013 niet heeft uitgesproken over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst en over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na terugkeer naar dit land van herkomst, gelet op de aldaar ondergane traumatische gebeurtenissen, verwijst de Raad opnieuw naar hetgeen gesteld werd in punt 3.13, waarbij dient te worden benadrukt dat de arts-adviseur in zijn advies van 12 maart 2013 stelde dat de medische problematiek van verzoekster *“ongeacht het land van verblijf”* een natuurlijk verloop over enkele maanden of jaren kent en dat *“behandeling niet essentieel is”*.

3.18. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog inzake mensenrechtenschendingen in de Kaukasus lijkt voorbij te gaan aan het gegeven dat haar de mogelijkheid geboden werd om een asielaanvraag in te dienen, dat de commissaris-generaal op 4 oktober 2006 oordeelde dat zij geen nood had aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat deze beslissing bevestigd werd op 19 maart 2007 door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Verwerende partij diende bijgevolg geen rekening meer te houden met voorgehouden problemen in haar land van herkomst, daar deze reeds door de bevoegde instanties werden onderzocht en niet weerhouden werden als een reden die een terugkeer naar dat land zou verhinderen. Verzoekster beperkt zich verder tot een aantal zeer algemene en niet onderbouwde beweringen inzake de problemen die in Tsjetsjenië bestaan en toont hiermee niet aan dat zij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, in de zin van artikel 3 van het EVRM. Alleszins moet worden geduid dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en dus geen schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM.

3.19. Ter ondersteuning van haar betoog verwijst verzoekster tenslotte nog naar een verslag opgesteld te Bern op 5 oktober 2011. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster dit verslag niet voegt aan haar verzoekschrift, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA